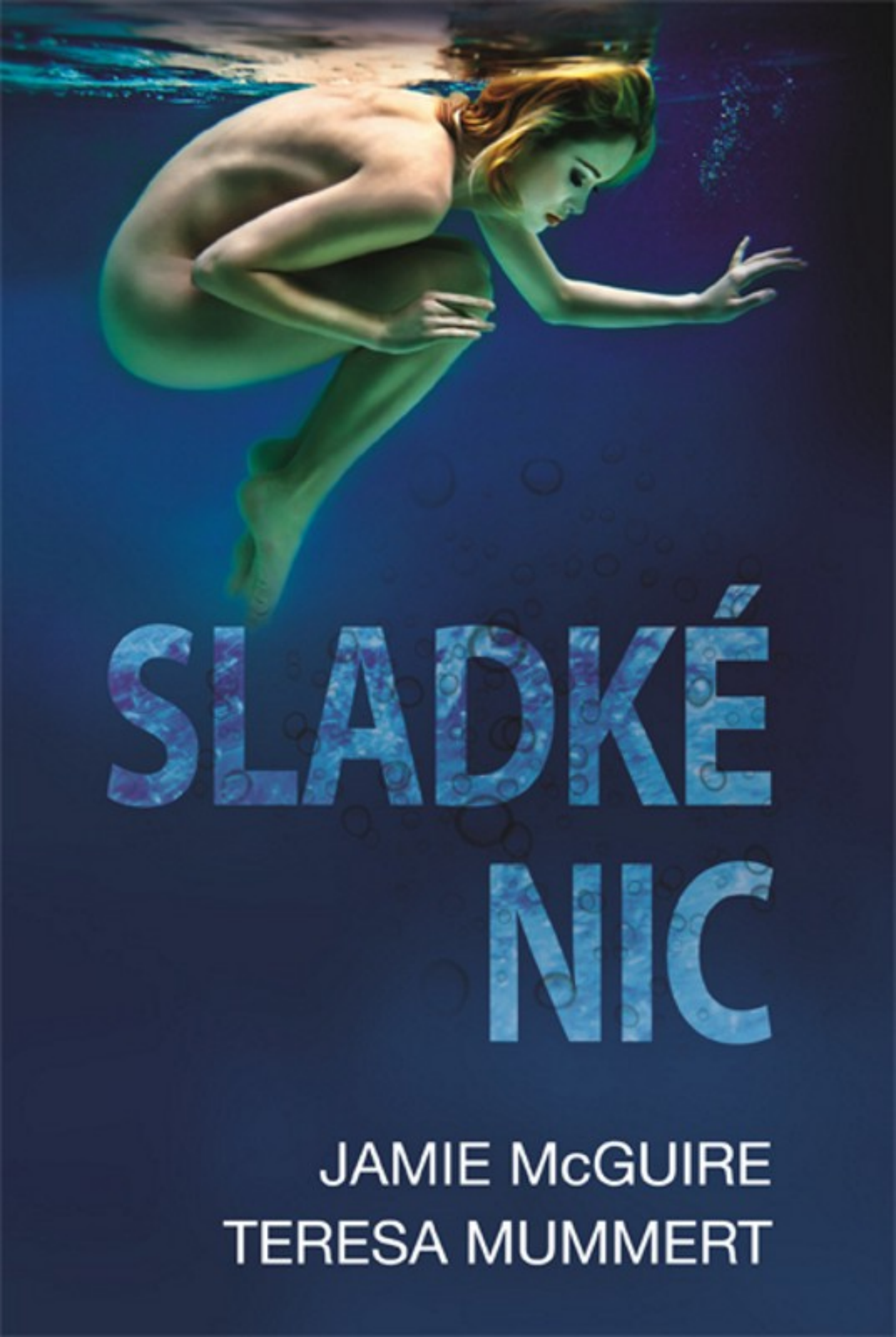

A photograph of a woman with long, wavy brown hair, crouching underwater. She is looking down and slightly to the right, with her hands resting on her knees. The water is a deep blue, and there are bubbles rising from her. The lighting is soft, highlighting her skin and hair.

SLADKÉ NIC

JAMIE McGUIRE
TERESA MUMMERT

**SLADKÉ
NIC**

SLADKÉ NIC

JAMIE McGUIRE
TERESA MUMMERT

Original title: Jamie McGuire/Teresa Mummert Sweet Nothing
Copyright © 2015 by Jamie McGuire and Teresa Mummert
Cover design © Teresa Mummert

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2016
Translation © Jana Pacnerová, 2016

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jaroslava Bednářová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-041-7

Jodii Hinnenové a Erin Dennisové. Jste hodné.

A Misty Hornové. Jsi impozantní.

– Jamie

Joshuovi, mému talismanu pro štěstí. Spojenými silami vyděláváme penízky. ;)

– Teresa

PROLOG

Josh

Zastavil jsem na světlech na křižovatce Holly Road a Jackson Avenue a nedokázal jsem myslet na nic jiného než na horkou sprchu a na to, jak potom zajdu na pivo se svým partákem Quinnem. Zasloužili jsme si to po tom dni, co jsme měli za sebou, když jsme pomáhali zachraňovat třináct pasažérů z převráceného autobusu.

Telefon se mi rozsvítil v ruce a já zalistoval v kontaktech, abych našel nějakou ženskou, co by třeba chtěla jít s námi. Hodila by se mi menší společnost, abych zapomněl na všechno ostatní. Zarazil jsem se s prstem nad kontaktem na Caru, odbarvenou blondýnu se šikovnou pusou, která byla čirou náhodou velice flexibilní. V minulosti jsem s ní párkrát byl a věděl jsem, že ji budu muset brzy vymazat, než si začne myslet, že naše schůzky jsou snad něco vážnějšího.

Na přístrojové desce mi ještě pořád leželo přání k narozeninám od Quinna, které jsem tam pohodil před týdnem. Šestadvacet let představovalo spoustu času na to, aby člověk na-

šel lásku, usadil se a dospěl. Já trávil většinu času v sanitce, kde jsem nebyl jen svědkem mnoha nejhroznějších a nejtragičtějších událostí na území Filadelfie – většinu nocí jsem se v nich brodil po pás. Zasloužil jsem si právo vypustit páru, i když to znamenalo využít někoho jiného, aby mi pomohl zapomenout. Od chvíle, co jsem se přestěhoval do Fily, jsem ignoroval pocit viny, který doprovázel vzpomínku na jeden bezvýznamný úlet.

Mrknul jsem nalevo, usmál jsem se a zadíval jsem se do očí upjaté sestry, která mi ještě před pár hodinami dávala pekelně zabrat.

„To si ze mě kurva děláš srandu.“ Ušklíbl jsem se na ni, i když mé tělo mělo co dělat, aby po dlouhé směně v sanitce vykonávalo i ty nejjednodušší pohyby. „Jacobsová, že jo?“

Znechuceně se zašklebila. „Nedělej, žes to nevěděl.“

Přehmátl jsem na ošoupaném volantu mé bílé Barracudy Fastback z devětašedesátého roku a šlápl jsem na plyn, až zavřela.

Jacobsové se zvlnily rty úsměvem, pak přimhouřila oči. Bylo poznat, že den se pro ni na pohotovosti vlekl úplně stejně. Z puntičkářsky utaženého drdolu, ve kterém jsem ji celé hodiny vídal, jí teď visely sluncem vybledlé pramínky, rámuující unavený obličej. Na růžovém chirurgickém úboru ještě měla hnědou skvrnu u výstřihu, jak do mě vrazila, až jí z plných rtů vyletěl pudink spolu s řadou sprostých nadávek. Seřvala mě, že nekoukám pod nohy, a nebylo v tom ani za mák flirtu. Neměla mě ráda... a já ji rád měl. Hodně.

Užuž jsem chtěl zase promluvit, ale ona se ze všech sil snažila vytúrovat svůj prius v zelenavé barvě kojeneckého trusu,

přičemž jeho žalostná náhražka motoru nevydala skoro ani hlásku.

Okno si vrzavě stěžovalo, jak jsem je stahoval ještě víc dolů a přitom jsem na ni gestikuloval, aby udělala totéž. Její okno hladce sklouzlo do rámu dveří, natáhla hlavu do strany a poslouchala.

Upoutal jsem ji. Až mě překvapilo, jak jsem znervózněl. Jacobsová mě úmyslně ignorovala od chvíle, kdy jsem jí poprvé přivezl na pohotovost pacienta. Když jsme teď byli sami a ona se mnou dokonce i mluvila, nemyslel jsem na ty obvyklé prasečinky, kterých jsem míval plnou hlavu. Místo toho jsem se ocitl v rozpacích, že nejspíš ví aspoň o polovině mých schůzek.

„Chceš mi něco říct?“ zeptala se Jacobsová.

„Nevím, co to bylo za zvuk, ale myslím, že se ti právě pokakalo auto,“ zavtipkoval jsem.

Předstírala, že se zlobí. „Abys věděl, moje auto má úžasně malou spotřebu a zanechává po sobě minimální uhlíkovou stopu.“

„Vážně? Líp mě sprdnout neumíš? Jsem zklamán, sestro Uštěpačná.“

Jacobsová mi ukázala prostředníček, ale nedokázala potlačit smích. Byla zábava sledovat, jak vylézá ze své upjaté ulity.

„Ale no tak jdi. Aspoň se nech ode mě pozvat na večeři, než mě požádáš o ruku.“ Podíval jsem se na červeně svítící semafor před námi a pak zase zpátky na ni.

Spadla jí brada, nebyla schopná zformulovat vtipnou odpověď.

„Jdeme s pár kámošema k O'Malleymu. Co kdyby ses přidala?“

„Zveš mě na rande?“

Hlavou mi bleskla vzpomínka, jak jsem Jacobsovou poprvé uviděl na pohotovosti hledět upřeně do očí doktoru Rosenbergovi. Všichni ostatní jako by si jejich němého dialogu nevšíмали, ale já nemohl nepostřehnout tenký stříbrný kroužek na jeho levém prsteníčku. Jacobsová však žádné šperky nenosila. Až do té chvíle jsem ji měl za lesbičku. To byl jediný důvod, který mě napadal, proč na mě tak dlouho ohrnovala nos.

Chlápkovi jako doktor Růža jsem nemohl konkurovat, i když byl pro ni nedosažitelný. Jacobsová nebyla žádná nóbl dáma, ale latku měla nastavenou vysoko. Přitahovaly ji bílý plášť a kravata, stabilní, sofistikované typy. Já byl kluk, co vždycky dělal jen to, co bylo nutné, abych se uživil, nic víc a nic míň. Abych řekl pravdu, otec musel hodně tahat za provázky, abych měl vůbec nějakou profesi. Měl jsem plné ruce práce s mejdany a utrácením nevelkých úspor, které mi odkázal po své smrti dědeček.

Byl jsem kliše, a navíc ubohé kliše. Jen zřídka nastal večer, kdy jsem si nepřivedl domů nějakou studentku z právu, jen abych ji za pár hodin vyhodil pod chabou záminkou, že mám ráno práci. Nenavazoval jsem vztahy ani jsem se nesvěřoval se svými pocity a neměl jsem k tomu ani důvod, ale promocí se všechno změnilo. Byl jsem uvržen do reálného světa, a navíc úplně sám. Napůl se mi to tak líbilo. Pokud nemáte nikoho blízkého, nemůžete pak trpět, když vás opustí.

„Není to rande,“ promnul jsem si dlaní rozbolavělý zátylek.

Pracně jsem se snažil nevypadat jako zoufalý debil. Nerandil jsem a ona byla úplně jiná liga, ale na té holce bylo cosi, co

se mi chtělo prozkoumat – a nebyl to jen obsah kalhotek. „Jen mě napadlo... třeba by sis dala skleničku.“

„Vlastně bych si ji dala.“

Sklouzl jsem pohledem k jejím ústům a přitom jsem omyllem znovu sešlápl pedál plynu. Její smích proťal hlasité zaburácení motoru.

„Jo?“ zeptal jsem se.

Kývla a pak si zastrčila medově zbarvené pramínky vlasů za ucho. „Zaplaťpámbu, že na mě doma čeká láhev vína.“

„To je pozvání?“ zeptal jsem se.

„Kdepak.“

„Aspoň mi dej telefon,“ žádonil jsem a auto za mnou začalo troubit. Počkalo pár vteřin a pak mě smykem objelo zprava po krajnici.

Vzhlédl jsem k zelené na semaforu a polohlasem zaklel s nadějí, že můj čas ještě nevypřšel. Jako by mé modlitby byly vyslyšeny, naskočila oranžová a já se znovu zaměřil na ni, ale okamžitě jsem splaskl. Menší dojem už jsem na ni udělat nemohl. Musel jsem se víc snažit.

„Dát ti telefonní číslo?“ zeptala se pobaveně. „Aby sis mě mohl přidat do černé knížečky hanby?“ Zaryla zuby do plného dolního rtu. „Vážně si myslíš, že sestry neumějí mluvit?“

Nervózně jsem se zasmál a sledoval, jak se její úsměv mění v zamračený výraz. Šel jsem jí každou vteřinou víc na nervy, ale nemohl jsem si pomoci. Dokud se mnou mluvila, byl jsem pořád ve hře.

„Ty se mi směješ?“

„Ne, ne, Jacobsová. Směju se sobě. Mělo mě to napadnout.“ Sklonil jsem se, zvedl minci z podlahy a hodil ji do popelníku. Přejel jsem si dlaní krátké tmavé vlasy a zaznamenal

jsem, že napětí v jejím výrazu nepolevilo. „Jsi prostě moc na-
šponovaná. Proč?“

„To se nejspíš nikdy nedozvíš,“ řekla a její ševlivé auto vy-
razilo přes křižovatku.

Natáhl jsem ruku, už jsem viděl to, co ona uviděla o pou-
hou půlveřinu později, ale to už bylo pozdě. Červená nasko-
čila a ona ztuhla s rukama na volantu, přičemž bezmocně sle-
dovala, jak se k ní zprava blíží šedesátkou kamión. Ve tváři se
jí objevil výraz hrůzy, když se vzduchem rozlehl zvuk plechu,
prohýbaného a praskajícího nárazem.

Prsty se mi sevřely na volantu tak pevně, až to vypadalo,
že mi tím tlakem popraskají kosti. Díval jsem se, jak explo-
duje sklo a zmačkané pozůstatky jejího priusu letí směrem
ke mně. Brzdy zakvílely na znamení protestu a mně se vy-
dralo z hrudi jméno Jacobsové, varování, na které už bylo
pozdě. Na všechno bylo pozdě.

Byl jsem zvyklý zachraňovat lidi po tragédii, která už na-
stala, ale odstup od jejich bolesti byl snadný, když jste nemu-
seli být svědkem šoku a hrůzy z dané události.

Poslední slova, která ke mně Jacobsová pronesla, se mi
převalovala v podvědomí, když jsem překotně couval s autem
od vraku, který se na mě valil.

Se zavřenýma očima jsem se smířil s osudem a přitom
jsem cítil, jak se mé auto sune dozadu a šíje naráží o opěrku.
Když vůz konečně zastavil, celý svět znehybněl. Ticho ohlu-
šovalo víc než ta děsivá nehoda. Teprve na několikátý pokus
jsem otevřel dveře. Ramenem jsem se prodral ven a vyřítit
jsem se k znetvořenému priusu. Zvuk kamenů pod mými bo-
tami se proměnil v křupání rozbitého skla. Chtěl jsem ji za-
chránit. Chtěl jsem zachránit nás oba.

* * *

Seděl jsem v čekárně přes chodbu od jejího pokoje, okusoval jsem si nehet na palci a koleno mi poskakovalo nahoru dolů. Sestry, doktoři a rodinní příslušníci procházeli kolem a nebrali mě na vědomí, netušili, že se celý můj svět vychýlil ze své osy. Všechno se změnilo.

„Joshi,“ objevil se nade mnou Quinn. Sedl si do křesla vedle mě a poplácal mě po rameni. „Dobrý?“

Neodpověděl jsem, civěl jsem do země.

„Bude to dobrý. Jenom vydrž, kámo.“

Každý zažívá zklamání a ztráty. Patří to k životu a brzy se naučíme vážit si těch několika málo vzácných okamžiků, co jsme prožili předtím, než jsme o všechno přišli. Možnost, že něco ztratím ještě předtím, než mi to patřilo, jsem si nikdy neuměl ani představit. Pohled na to, jak vám něco uniká dřív, než jste to drželi v ruce, stačí člověka zlomit. Ale taky mi to poskytlo příležitost vykoupit se, získat v jejích očích cenu pro případ, že by naše chvíle nakonec přece jen přišla.

KAPITOLA 1

Avery

Svaly mě bolely ještě předtím, než jsem otevřela oči. Nic se mi nezdálo ani jsem si nedokázala vybavit okamžik nárazu. Pamatovala jsem si jen bolest. Ale když se místnost kolem mě zaostříla, všechno to skoro vymizelo.

Příšerné hnědo-fialové tapety se v rozích odlupovaly. Umělé rostliny a zarámované reprodukce akvarelů měly připomínat obývací pokoj z osmdesátých let dvacátého století, i když by každý už jen podle pachu poznal, kde se nalézá.

Vstoupila sestra Michaelsová se stetoskopem, visícím z kapsy modře květovaného laboratorního pláště. Měla pod očima stejně tmavé kruhy jako já, když jsem se uprostřed směny podívala do zrcadla. Michaelsová obvykle pracovala na JIPce, ale někdy strašila se mnou na pohotovosti, i když tam nebyla vůbec nic platná. Ocitnout se v její péči působilo znepokojivě.

Maličký katetr se mi pod tenkou kůží na ruce trochu zavrtěl, když se zabývala náplastí, zakrývajícím místo zavedení

kapačky. Zamračila jsem se, vzhlédla a uviděla jsem pekelně krepaté oranžové vlasy Michaelsové a pak své okolí. Jo. Jednoznačně jsem na Sestupu.

Naneštěstí se zdálo, že Sestup, nemocniční křídlo pro stabilizované pacienty v sousedství JIPky, trpí nedostatkem personálu a Michaelsová očividně měla co nadělávat – jako obvykle.

„Vypadá to dobře, Jacobsová. Držíš se. Všichni o tebe máme starost,“ řekla.

Michaelsová znovu zatahala za náplast.

„Ježíšmarjá, Michaelsová. Klídek,“ řekla jsem. Znělo to, jako když se o sebe třou dva kusy brusného papíru, a v hrdle mě pálilo.

Trhla sebou. „Jé.“ Prstem si postrčila brýle v černých obroučkách ke kořeni nosu a její hlas zněl spíš překvapeně než nadšeně.

„Jestli jsi tady, kdo má službu za mě?“ zeptala jsem se.

„Jen jsem chtěla...“ Znovu sáhla po náplasti.

Odtáhla jsem se od ní. „Mohla bys toho do prdele laskavě nechat?“ vyštěkla jsem a hned jsem si připadala provinile. Je to pravda: sestry jsou nejhorší pacienti.

Na dlaždicích zaklapaly italské kožené polobotky doktora Rosenberga. Ustaraně zabroukal a mně se zatetelilo srdce v hrudi. V uhrančivě modrých očích mu jiskřilo, i když mě viděl v pytlovité nemocniční košili. Obličej jsem nejspíš měla jako rozšlápnuté rajče, ale stejně jsem zvedla ruku, abych si uhladila zacuchané vlasy v naději, že slušný účes odpoutá jeho pozornost od všeho ostatního.

Nehodlala jsem vzdychat nebo moc dlouho civět na jeho dokonale husté obočí či linii hranaté brady, ba ani vrčet na Mi-

chaelsovou, která tohle všechno právě dělala. Koneckonců, doktor Rosenberg mi nepatřil. Patřil paní Rosenbergové a jejich pubertální dceři. Jenže já na rozdíl od Michaelsové nemusela fantazírovat o tom, že na mně doktoru Rosenbergovi záleží. Záleželo. Stál hned vedle mého lůžka, přejížděl pohledem mou trapně tenkou nemocniční košili a vypadal dost rozrušeně, i když pracoval o tři patra níž na pohotovosti.

Doktor Rosenberg se dotkl mé ruky a já se snažila nevykvíknout. Jeho teplé prsty mi putovaly po dlani k zápěstí a pak tiše čekal a kontroloval mi pulz. „Silný, za daných okolností. Patrně můžeme...“

Zapípal mu pager. Kývl na Michaelsovou. „Starejte se o ni.“ „Samozřejmě,“ zatrykovala Michaelsová.

Krev se ve mně vařila nad jejím koketním tónem. Byl nádherný a chytrý a okouzlující a ani vědomí, že je ženatý, mě nijak nezbavovalo okamžité a iracionální žárlivosti, i když bylo veřejně známo, že Michaelsová flirtuje se vším, co má varlata a vysokoškolský titul.

Když doktor zmizel v chodbě, posunula jsem se, abych se dělala na posteli výš. „Co je dneska za den?“

„Zaplaťpámbu pátek,“ vzdychla Michaelsová a kontrolovala mi přitom monitor.

„Zjisti, jestli bys mi nemohla urychlit propuštění, ano? Dneska už službu nestihnu, ale zítra vynechat nemůžu. Mám zaskočit za Deb.“

Deb Hamatová a já jsme spolu studovaly ošetřovatelství a nastoupily jsme do Nemocnice sv. Anny ve stejný den. Často jsme spolu sloužily na pohotovosti. Byla to jediná kolegyně, kterou jsem oslovovala křestním jménem, a jediná sestra, kterou bych nezabila, kdyby mi řekla Avery.

Michaelsová se naklonila, aby mi jemně shrnula pramínek vlasů z obličeje. Uculkla jsem. „Vůbec si nedělej starosti. Máme za vás zástup, sestro.“

Založila jsem si paže na hrudi a zafuněla. Odešla. Michaelsová byla odjakživa líný, neprofesionální spratek. Byla jen o pár let mladší než já, ale pořád ji živili rodiče, takže neměla motivaci k solidní pracovní morálce. Jestliže se v přijatelné vzdálenosti konal koncert Bruno Marse, hodila se marod. Nedělala jsem si o ní iluze. Ani o nikom jiném. Spálila jsem se tolikrát, že mi bylo jasné, že nemám mít nikoho ráda. Momentálně však projevovala Michaelsová tolik soucitu a trpělivosti s mou mizernou náladou, že bylo velmi těžké, i když ne úplně nemožné, abych neměla ráda i ji.

Přejela jsem si prstem zuby. Díky Bohu. Jsou tam všechny. Dotkla jsem se obličeje. Je jda. Lepší, než jsem si představovala. Zahýbala jsem prsty u nohou. Ano, odejdu odtud po svých.

Nedlouho poté, co jsem provedla inventuru svých zranění, mi Michaelsová dala zelenou k odchodu spolu s několika kousky osobního majetku, které posbírali z vraku auta. Vybelhala jsem se ze sterilního pachu nemocniční dezinfekce do upoceně plesnivého oděru taxíku.

Řidič se zatvářil nejistě, když jsem si uvazovala v pase druhou nemocniční košili, kterou jsem použila místo županu. „Víte jistě, že vás už pustili domů?“ zeptal se.

„Je to tak zlý, co?“

Snažila jsem se ignorovat jeho zvědavý pohled ve zpětném zrcátku a zápasila jsem přitom se zapínáním bezpečnostního pásu.

„Dobrý?“ zeptal se.

„Fajn.“

„Není vám špatně? Nebudete mi blinkat v taxíku, že ne?“

„Autonehoda. Je mi dobře, děkuju.“

„Rodina vás nemohla vyzvednout?“

„Nemám rodinu,“ řekla jsem. Až do té chvíle mi nena-
padlo nikoho zavolat. Byla jsem sama tak dlouho, že pro mě
rodina byla neznámý pojem. Na Floridě žila teta s bratrancem
a sestřenicí, ale skoro jsme se nestýkali. Rozhodně ne natolik,
abych jim honem honem sdělovala, že jsem měla menší do-
pravní nehodu.

Zaměstnávala jsem se prací natolik, až jsem skoro nevní-
mala, jak jsem sama, ale pro takovéhle situace byla rodina
dobrá. Rodina člověka zachraňovala, aby nemusel jezdit ta-
xíkem domů ve dvou nemocničních košilích a v protiskluzo-
vých ponožkách barvy ovesných vloček.

„Kde máte šaty, holka?“ zeptal se.

„Ve skříni.“

„Nemáte někoho, kdo by vám je přivez? Vůbec nikoho?“

Zavrtěla jsem hlavou a sdělila mu svou adresu. Řidič ko-
nečně vyrazil a vyslechl odpověď na očekávanou otázku, co
děláte za práci. Poté se přes jazz z rádia rozpovídal o svých
kuřích okách, celoživotní averzi k syrové zelenině a zlo-
zvyku kouřit dvě krabičky cigaret Pall Mall denně. Kdoví-
proč pocítovali lidé nutkání přiznávat se ke svým zdravot-
ním prohřeškům, jakmile se dozvěděli, že jsem sestra. Podle
mého odhadu to dělali, aby ode mě uslyšeli buď rozhřešení,
nebo diagnózu, ale zatím jsem se neuchýlila ani k jednomu
z toho.

„Tady je to, broučku?“ zeptal se řidič a ukazoval přitom
tlustým prstem, potřísněným dehtem z cigaret. „Myslím, že
tady kdysi bydlela jedna moje bejvalá holka.“

„Já myslela, že každý mužský z vaší generace si vzal první holku, se kterou chodil?“

Zašklebil se. „Kdepak. Byl bych si ji vzal, ale nechtěla na mě čekat.“ Ukázal si na čepici s vyšitým nápisem VETERÁN. „Námořnictvo.“

„Děkuju za vaše služby.“

Kývl, že to bere na vědomí. Zažloutlé nehty měl lemované špínou a na ošlehaném obličejí se mu ježilo nejméně den staré stříbřité strniště. Sloužil naší zemi a podle toho, jak vypadaly jeho ruce, konal i těžší práce než řízení taxíku, což mě uvádělo v pokušení dát mu pěkné dýško navrch. Neměla jsem peněženku ani kapsy, a rozhodně žádné peníze. Rozevřela jsem dlaň a ukázala několik sežmolených dolarových bankovek a klíče.

„Dovolte, jen si vyběhnu nahoru ještě pro nějaké prachy,“ řekla jsem a moje rozbolavělé svaly si stěžovaly, když jsem otvírala dveře.

Zafuněl. „Ti, co jedou ze špitálu, nikdy neplatí.“

„Ne, já vám zaplatím. Prosím, počkejte tady. Hned jsem zpátky. Nechte běžet taxametr. Zaplatím vám i čekání.“

Oči mu znězněly a usmál se. „Zaplatíte mi příště, děvče. Většina lidí to ani nenabídne.“

Na půl vteřiny jsem zapomněla, že bude nějaké příště. Těžko říct, na jaké vrakoviště odvezli mou chudinku malou, mořsky zeleného priuse. Zmuchlal se kolem mě, když jsme se spolu řítili napříč křižovatkou do travnatého ostrůvku na druhé straně. Nějak jsem se z něj dostala celá, ale v budoucnu mě čeká ještě spousta jízd taxíkem. Při té představě mě zbolelo u srdce. Prius mě ochránil a teď jsou z něj náhradní díly.